

No hi ha MACB sense burgesos

El 27 de juliol s'havia de reunir el Consorci del Museu d'Art Contemporani de Barcelona per desbloquejar la crisi. La proposta institucional reduïa, al mínim, el paper de la Fundació MACB. Però Maragall va desconvocar la reunió. Oriol Bohigas pot plegar aviat.

Semblava que, aquest cop sí, les coses començaven a rutllar. A instàncies del president del Consorci del MACB, Jordi Pujol, el dimecres 21 de juliol, els seus membres eren convocats, per carta, a una reunió que havia de debatre, i aprovar, el canvi d'estatuts, que implicava la reducció de membres de la comissió delegada –de nou a sis, exclòs, per exemple, Pep Subirós–, l'establiment de dos càrrecs unipersonals, el director general –Daniel Giralt-Miracle– que assumia funcions administratives i de representació, i el director artístic –Tomàs Llorens– que s'encarregaria de la col·lecció del museu i de la política d'exposicions. Aquesta reforma també implicava la creació d'una comissió assessora de compres, dependent de la comissió delegada, formada per notables de les arts plàstiques com Rosa Maria Malet, directora de la Fundació Miró, i Glòria Moure, directora de l'Espai Poble nou.

El canvi d'estatuts, negociat pel conseller Guitart i pel regidor Bohigas, i altres alts càrrecs institucionals, com Joaquim Triadú, secretari general tècnic del Departament de Cultura, Eduard Carbonell, director general de patrimoni, i Francesc Vicens, el segon regidor de Cultura en representació d'IC, s'havia produït després d'un primer esborrany del mes de maig, fruit de llargues sessions de reunions –i fracassos– amb el tàndem d'empresaris Leopold Rodés i Josep Maria Figueres que consideren inacceptable qualsevol canvi dels estatuts actuals, que donen a la Fundació MACB un

El futur del MACB és incert.

CARME PUÉRTOLAS

terç del "pastís" i els atorguen, de fet, la representació oficial del museu, a través de la vicepresidència segona (després de dos càrrecs formals com són els del president Pujol i l'alcalde Maragall). Des de l'obertura pública de la crisi, al mes de novembre, amb la presentació unilateral per la Fundació MACB del projecte museogràfic de Jean-Louis Froment, els punts d'acord han estat sempre impossibles. El màxim que s'ha arribat a admetre, entre tots, és la necessitat de refer la cúpula del museu –la direcció–, però no ha estat mai possible de definir uns canvis que, pels representants institucionals, exigien la substitució de Froment, l'adequació del projecte museogràfic a les directrius de la Junta de Museus i l'acotament de les funcions de la Fundació a l'estricta subministrament –sense contrapartides– d'obres d'art al museu. Pels representants de la Fundació, calia exigir primer la di-

missió de Daniel Giralt-Miracle, el director del museu que teòricament havia compartit el treball museogràfic amb Froment i, després, l'havia "traït". I, en segon lloc, els patrons de la Fundació entenien que el problema del museu era l'actitud, "impertinent i sectària" d'Oriol Bohigas, incapaç, deien, d'acceptar la presència de la burgesia barcelonina en aquest projecte cultural. Al cap de tants mesos, les posicions no han fet sinó blindar-se. El *bloc institucional* s'ha acabat de definir –al voltant de les idees *bohiguistes*– fins al punt de considerar com a única possibilitat una reforma d'estatuts que col·loqui el MACB sota el control, gestió, direcció i representació de les administracions públiques de Catalunya. La fundació ha continuat emplaçant l'alcalde de Barcelona a mantenir "l'esperit" inicial del museu, esmentant repetidament els perills del trencament de la pri-

mera operació reeixida de participació de la societat civil en les estructures culturals públiques.

Els dos fronts, per tant, són prou definits. La diferència semblava que arribava amb l'actuació del president Pujol, que, *convençut* pels homes del conseller de Cultura, convocava una reunió per a resoldre, al gust institucional, el contenciós del MACB. En una sola sessió, dimarts 27 a les dotze del migdia, calia tancar la crisi malgrat que, potser, Leopold Rodés no podria assistir-hi perquè era de viatge a la Xina. L'alcalde de Barcelona, l'única fissura del bloc institucional, podia, en aquella reunió, emparar-se amb la resta de companys polítics, però, tal com afirmaven fonts del *bloc institucional*, "si la pressió del president Pujol hagués estat prou forta, s'haurien guanyat totes les votacions i l'alcalde hauria sortit de la reunió acceptant el nou *status quo*". Ningú, ni l'alcalde, no trencaria el consens institucional per un simple museu. Però es van equivocar. Maragall va tornar de vacances i va obligar a posposar –de la convocatòria de dimecres, 21, a la desconvocatòria del divendres, 23, hi ha 48 hores– la reunió del consorci fins que no es comptés amb l'acord de les "tres potes" del museu. El missatge ja no seria més ambigu: per l'alcalde, un MACB sense empresaris, i sense Subirós, perd sentit. No pensa, per tant, acceptar-lo.

El regidor de l'Ajuntament de Barcelona, Oriol Bohigas, ha dit que té ganes de plegar. Podria fer-ho al setembre.

Oriol Malló